



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 646/2015**  
**01.09.2015. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Љ.А., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 472/13 од 17.06.2014. године и Вишег суда у Врању Кж 533/14 од 05.02.2015. године, у седници већа одржаној 01.09.2015. године, једногласно је, донео:

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 472/13 од 17.06.2014. године и Вишег суда у Врању Кж 533/14 од 05.02.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 472/13 од 17.06.2014. године, окривљени Д.М. оглашен је кривим због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за која је након што су му утврђене појединачне казне осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једног месеца и шест дана у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 02.06.2011. до 08.07.2011. године као и због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ за која му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико окривљени за време од једне године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело као и на новчану казну у одређеном износу од 10.000,00 динара коју је дужан платити у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, а у противном суд ће новчану казну заменити казном рада у јавном интересу, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити осам часова рада у јавном интересу, с тим да исти не може бити дужи од тристашездесет часова.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета - муниције, као у изреци пресуде, те је окривљени обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде, док

су оштећене С.М.1 и С.М.2 ради остварења имовинскоправног захтева упућене на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж 533/14 од 05.02.2015. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног Д.М. преиначена је пресуда Основног суда у Бујановцу К 482/13 од 17.06.2014. године тако што је окривљени Д.М. оглашен кривим због извршеног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од једног месеца и због извршеног кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од једног месеца и новчана казна у износу од 10.000,00 динара, те га је суд осудио на јединствену казну затвора у трајању од једног месеца и шест дана у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 02.06.2011. до 08.07.2011. године и на новчану казну у одређеном износу од 10.000,00 динара коју је дужан платити у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, а у противном иста казна ће бити замењена казном затвора у јавном интересу, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређено осам часова рада у јавном интересу, али тако да рад у јавном интересу не може бити дужи од тристашездесет часова.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета - муниције, као у изреци пресуде, то је обавезан на накнаду судског паушала и нужних издатака за постављеног браниоца по службеној дужности, као у изреци пресуде, док су оштећена С.М.1 и С.М.2 ради остварења имовинскоправног захтева упућене на парницу.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Д.М., адвокат Љ.А., на основу члана 482. и члана 483. став 1. и 2. ЗКП поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП; одредбе члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, те одредбе члана 441. став 4. ЗКП све у вези са чланом 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног Д.М., адвокат Љ.А., у поднетом захтеву наводи да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон на штету окривљеног - одредба члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на тај начин што је окривљени оглашен кривим за држање муниције која није назначена у оптужном акту јавног тужиоца.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оценио је као неосноване, с`обзиром на то да је суд у складу са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу прецизирао тачку 2. изреке првостепене пресуде, за шта има законска овлашћења, тако што је окривљеног Д.М. огласио кривим за извршено кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, између преостале наведене муниције и због „једног стартног метка калибра 9мм“ (у оптужном акту јавног тужиоца окривљеном је стављено на терет, између осталог, „два гасна метка“), док је у преосталом делу тачка 2. изреке првостепене пресуде идентична са тачком 2 диспозитива оптужног акта јавног тужиоца.

Дакле, суд је окривљеног Д.М., у тачки 2. изреке првостепене пресуде, огласио кривим за мању количину муниције, од количине која му је оптужним актом јавног тужиоца стављена на терет, те су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани, јер суд није учинио повреду поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, захтевом браниоца окривљеног се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП наводима да последица кривичног дела насиље у породици у виду угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања чланова породице постоји само у ситуацији у којој је проузрокована конкретна опасност на страни оштећених која траје одређено краће или дуже време, односно радња претње - да ће напасти на живот или тело или дрско или безобзирно понашање, мора довести до одређеног континуираног стања угрожености у коме би се нашла оштећена лица, у конкретном случају С.1 и С.2 М.

Међутим, Врховни касациони суд и ове наводе у захтеву браниоца окривљеног оцењује као неосноване. Наиме, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, у тачки 1. изреке првостепене пресуде, за које је окривљени Д.М. оглашен кривим, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, те су предметне кривично-правне радње окривљеног Д.М. правилно правно квалификоване као једно кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, које може бити извршено и само једном радњом окривљеног, а супротни наводи, да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен кривични закон - одредба члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Осим тога, захтевом браниоца се указује на повреду одредбе члана 441. став 4. ЗКП наводима да је у побијаним пресудама суд одлучио о трошковима поступка, тако што је обавезао окривљеног да плати трошкове за ангажовање браниоца по службеној дужности, односно, за адвоката Ј.А., али о томе није одлучио посебним решењем, поступајући тако противно одредби члана 261. став 4. и члана 262. ЗКП.

Врховни касациони суд је и ове наводе у захтеву оценио као неосноване, с`обзиром на то да је у побијаним правноснажним пресудама суд, у смислу члана

262. став 1. ЗКП, одлучио ко сноси трошкове кривичног поступка и колико они износе. Одлуком о трошковима, суд је обухватио све настале трошкове кривичног поступка у смислу члана 261. став 2. ЗКП, па и награду и нужне издатке за браниоца по службеној дужности, из ког разлога су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,  
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,  
Драгиша Ђорђевић, с.р.**